

*Az ember túlnéz völgyeken, bérceken,
Szent cél mosolyog előtte édesen.
S ha fáradságtól, sorscsapástól zihál,
A hívó út ott kígyóz lábainál.*

*Csonka mellékút boldogságot kínál,
Mocsári fényért az utas meg nem áll.
Kényes madarak hiába gajdolják,
Hogy megnyugvásban a csábos boldogság.*

*Tiszta öröm csak megtett utak végén,
Sohasem nyughatsz tunyaságban békén,
Lehet, hogy eljutsz vagy nem jutsz el soha —
Menned, menned kell nyughatatlan oda.*

*Fölkelt a szél, de majd elül csitultan,
Elbújt a nap, de majd elődbe bukkan.
Köpenyes ködök a füttyöd elnyelik,
De eltűnnek az utolsó reggelig.*

*S majd diadallal fogad ezer fárosz,
Odajutsz bátran a nagy öröm-fához.
Megrázod egyszer, hogy világgá zengjen!
— Még soha álom nem éledt meg szebben . . .*